

Od autorky bestselleru KULTI

MARIANA ZAPATA

A shirtless male musician with extensive tattoos on his arms and chest is playing an acoustic guitar on stage. He is wearing a red strap and a watch. The background is a dark, smoky stage with a crowd of people visible in the distance. The title 'Rytmus, já & Malychin' is written in a large, white, cursive font across the bottom half of the image.

*Rytmus, já
& Malychin*

FRAGMENT

Rytmus, já & Malychin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mariana Zapata
Rytmus, já & Malychin
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Rytmus, já
&
Malychin*

Mariana Zapata

FRAGMENT

Copyright © 2015 by Mariana Zapata
Translation © Romana Bičíková, 2020
Cover images © dwphotos; FXQuadro; m-agention / Shutterstock.com

ISBN tištěné vezre 978-80-253-4714-0
ISBN e-knihy 978-80-253-4750-8 (1. zveřejnění, 2020)

Raulovi a Eddiemu,
největším idiotům, které jsem kdy potkala.
Za všechny ty pohlavky, modřiny,
urážky a kanadské žertíky.
Jste ty nejlepší ségry,
jaké jsem si kdy mohla přát.

Kapitola první

Poslední rozhovor, který mi obrátil život naruby, začínal slovy: „Gaby, musíme si promluvit.“

Přesně o čtyři minuty a padesát pět vteřin později jsem podle všeho A) už neměla přítele, B) ani domov a C) byla jsem naprosto trapná. Ačkoli o tom, že jsem trapná, jsem věděla jen já... a moje nejlepší kamarádka... a rodiče... a moji bratři... a sestra... a všechny moje neteře.

Krucinál. Co jsem si namlouvala? Když moje nejlepší kamarádka Laila mým rodičům řekla, že jsem dostala kopačky, všichni rázem věděli, že jsem trapná. Pak taky všem vykecala, že jsem týden po tom rozchodu bulela jako želva a následně si celý měsíc každý večer pouštěla film *Moje první láska*. Ta tři kila navíc a obličej plný bedarů, daň za to, že jsem se cpala skoro výhradně pálivými chipsy a čokoládovými donuty, taky ničemu moc neprospěly.

Takže když mi zavolal Eli, který mi jinak telefonoval sotva dvakrát do měsíce a pokaždé u toho byl zpitý pod obraz, a oslovil mě zpěvavým hlasem „*Gaby-Gaby*“, bylo mi jasné, že se něco děje. Nikdy mě neoslovoval jménem, leda by po něm následovala nějaká nadávka. „Máš čas si promluvit?“ zeptal se mě a zněl u toho zcela strážlivě. To už jsem čekala pohromu apokalyptických rozměrů. Minimálně žádost, abych mu darovala nějaký životně důležitý orgán.

Neměla jsem ho poslouchat. Mělo mi být jasné, že z toho nevzejde nic dobrého, jenže jsem pro Eliho měla slabost a ten hajzlík to moc dobře věděl.

Už jsem ani nedokázala spočítat, kolikrát mě přiměl udělat pro něj něco, co bych nikdy, ani za živého boha, neudělala pro nikoho jiného. Občas jsem po něm musela uklízet, když se opil a pak pozvracel, protože kdyby to naši zjistili, popadl by je amok. Nebo jsem jednou celý měsíc jedla jen čínské polévky, protože jsem za něj musela zaplatit kauci, aby ho nezabásli, a ten pacholek se ani neobtěžoval mi peníze vrátit. Pak jsem od něj jednou chytila zánět průdušek. Předepsali mi antibiotika a potom jsem předstírala, že mi ukradli kabelku, abych dostala náhradní recept a mohla se s ním o léky podělit, protože Eli nebyl pojištěný a byl moc velká držgrešle na to, aby si zaplatil doktora. Teď zpětně si říkám, že jsem se tím možná dopustila trestného činu.

Ale byl to můj bratr, dvojče, a já jsem ho milovala, i když to byl parchant, co nikdy nevydržel v klidu..., a moje zkáza.

„Museli jsme propustit Zekeho,“ vysvětloval mi Eli tím svým zastřeným hlasem, kvůli kterému spousta nevědomých hlupaček div nevlhla. „Pojed' s náma na turné. Máma říkala, že stejně nemáš přes léto do čeho píchnout, takže vím, že nic lepšího na práci nemáš –“

Ehm... Nic lepšího jsem na práci vážně neměla, ale štválo mě, když to takhle natvrdo řekl někdo jiný.

Ležela jsem v posteli ve svém dětském pokoji, kolena přitažená k hrudi, a musela jsem protočit panenky, i když mě neviděl. Na stropě pořád visely hvězdičky z fosforeskující hmoty, které jsem tam přilepila skoro před deseti lety; připadalo mi, že se mi vysmívají, připomínají mi, že už nejsem dítě a měla bych si dát život do pořádku, abych už na ně nemusela takhle civět. „Náhodou si hledám práci, díky za optání.“

„Ále, Gaby, na práci budeš mít celej zbytek života. No tak, bude to sranda,“ přesvědčoval mě tím tak trochu ukňučeným tónem, o němž věděl, že mu podlehnu a nebudu schopná mu nic odepřít.

Bylo mi jasné, že má pravdu. Taky jsem ale věděla, jak umí být manipulativní. Byl stejně manipulativní, jako měl plnou hubu keců, a že ji měl plnou všelijakých keců.

Ale jet s nimi na turné?

Zničehonic mi hlavu naplnily vzpomínky na všechny ty hrůzy, které jsem s nimi zažila v minulosti. Kdybych už kdysi dávno ve školce vytušila, co všechno mě s těmi kluky čeká, můj život by se nejspíš ubíral hodně jiným směrem. To, že jsem v pěti letech zůstala spolu s Elim, Masonem a Gordem za trest po škole – ve školce! – mě mělo varovat, že v jejich společnosti mě nečeká nic dobrého. Protože vážně, kdo zůstává za trest *po školce*? Nebylo překvapením, že kdykoli jsem se v životě ocitla v nějakém průšvihy, byli u toho tihle tři.

Problém byl v tom, že i když jsem nerada dělala věci, které by mohly vést k průšvihy, stejně jsem tuhle trojku následovala, kdykoli se do nějakého řítily.

A tak jsem si odfrkla a obdivně si prohlížela nehty na nohou, které jsem si předchozího dne nalakovala tyrkysovou barvou. „Sranda? Mačkat se s vámi v autobuse má být sranda? Děláš si ze mě prdel?“

Eli si rozčileně odfoukl, ale jeho povzdech odnesl závan větru v místech, odkud mi telefonoval. Zmínil se, že jsou u benzinky a tankují. „Pojedeme do Austrálie a do Evropy...“, protáhl a pak se na vteřinu odmlčel. „Nic? To mi na to fakt nic neřekneš?“

Ani jsem nepípla, což ho jen přimělo žvanit dál. To, že zmínil tyhle dva kontinenty, totiž ani zdaleka nestačilo, abych nechala plavat svoje nejmíň oblíbené vzpomínky na to, co jsem s nimi před lety na turné zažila.

„Koaly, klokani...“, lákal mě dál. „Croissanty, bagety, Eiffelovka...“
Když jsem okamžitě nezakřičela „JO!“, zkusil v uplácení přitlačit.
„Fajn. Dostaneš deset procent z prodeje plus veškerý dýška, co si vyděláš, ty lakomče nenasytná,“ sykl.

Cink cink cink.

Deset procent? Moc dobře jsem si pamatovala, kolik vydělávali, když jsem jejich merchandise, čili všelijaké zboží s logem kapely, prodávala minule. Jeho kapela Ghost Orchid dokázala za jeden koncert prodat trička a cédéčka za patnáct set dolarů. Deset procent z téhle částky je sto padesát babek. Sto pade za šest hodin práce, šestkrát

týdně? A teď určitě vydělávali mnohem víc. Můj vyčuraný brácha věděl, že do Evropy se chci podívat celý svůj život, ale nakonec mě dostal na peníze.

Můj bankovní účet totiž dostal pořádnou ránu, když jsem po promoci dala výpověď a přestěhovala se zpátky do Dallasu.

Rozhlédla jsem se po svém dětském pokoji se světloune modrými stěnami polepenými plakáty nejrůznějších kapel a ztěžka jsem do sluchátka vzdychla. Kdybych tu zůstala, riskovala bych, že se mi hledání práce pěkně protáhne. Dokud bych si nenašla nějaké spolubydlení s někým, kdo by mě neustále nevytácel, musela bych bydlet u rodičů a při každém odchodu z domu čelit výslechu, který si nezádal se španělskou inkvizicí. Jenže kdybych odjela s Elim, můj život by se smrškl na upoceně noci, nepohodlnou postel a tři imbecily, kteří by mě klidně obětovali hordě zombíků, pokud by si tím zajistili přežití.

Práce.

Domov.

Autobus.

Cestování.

Pot.

Ještě víc potu.

Protože upřímně, koho baví se potit? Kdo by se dobrovolně upsal létu plnému potu? Když jsem byla mladší, byla to celkem zábava, ale teď...

„No tak, Gaby, jsi jedinej člověk, kterému důvěřuju, a taky se mi po tobě stýská,“ pokračoval Eli a v jeho slovech zaznívala upřímnost.

„No, já nevím –“

„Tři měsíce,“ nenechal se odradit. „Něco takovýho už se ti nejspíš nikdy nepoštěstí.“

Došlo mi, že má pravdu. Byla jsem svobodná, prakticky bez střechy nad hlavou a nezaměstnaná. Brzo přijdou složenky, účty, práce a život, který mě připoutá na jednom místě. Ani se nenaděju a budu doopravdy dospělý člověk s dospěláckými povinnostmi.

Už jen z toho pomyšlení se mi chtělo zvracet.

„Gaaaaabyyyyy!“

Můj pohled padl na jedinou fotku mého bývalého ve skupince dalších lidí, kterou jsem ještě měla. Visela v rohu mého pokoje a mně připadalo, že na mě škodolibě pomrkává a šeptá, že jsem srab.

„*Co hodláš dělat se svým životem, Gaby?*“ zeptal se mě Brandon, můj expřítel, asi třicet vteřin po začátku té konverzace, co mi před několika měsíci změnila život.

„*Toble je to nejtěžší rozhodnutí, které jsem kdy v životě musel udělat, ale už to mezi námi prostě nefunguje,*“ pokračoval. Zastraný hajzl. Nejtěžší rozhodnutí, které do té doby musel udělat, bylo, jestli si do vlasů naplácá příliš mnoho gelu, nebo příliš mnoho pěnového tužidla. Debil.

A když už jsme u toho, jak to, že jsem tu fotku ještě nerozcupovala? Musím to udělat, než na to zase zapomenou. Jasně, nebyl na ní jen on, ale parta lidí, to mi však nepřipadalo jako dostatečný důvod si obrázek nechávat. Slyšela jsem o čemsi jako „přátelský rozchod“, jenže ještě nikdy jsem žádný na vlastní oči neviděla.

Nakonec můj pohled přitáhla znova sbírka plakátů na zdi nad zarámovanou fotkou. Byly to plakáty Ghost Orchid, které jsem za ty roky posbírala na různých turné. Kromě toho, že jsem plnila roli chůvy a otravné manželky a že jsem byla svědkem věcí, které by nikdy žádná sestra neměla svého bratra vidět dělat zblízka, jsem se pokaždé, když jsem s nimi vyrazila, skvěle bavila. Poslední den toho posledního turné počítat nebudu, ale...

To jsem vážně měla v úmyslu vyjet na tříměsíční turné se svým bratrem-skoroalkoholikiem, jen abych se vyhnula nevyhnutelnému?

Toble se ti nejspíš už nikdy nepoštěstí.

Přitáhla jsem si kolena zpátky k hrudi.

A vzdychla jsem. „Sakra, tak jo. Jedu s váma.“

Rozhostilo se krátké ticho. A pak se mě Eli zeptal: „Vážně?“ Znělo to, jako by nevěřil svým uším.

„Jo.“

„Už jsem ti poslední dobou říkal, jak moc –“

Radši jsem ho utnula, než mi začne zase mazat med kolem pusy.

„Ale mám dvě podmínky.“

* * *

O šest hodin později dosedlo letadlo z Dallasu konečně na přistávací plochu v Bostonu.

Kupovat si letenku dvě hodiny před odletem vám očividně nezaručí dobré místo, takže jsem ty čtyři hodiny strávila vmáčknutá mezi maminkou s ukrutně rozkošným miminkem, které bohužel trpělo kolikou, a chlápkem, který musel podle všeho už od osmdesátek kouřit nejmíň jednu krabičku cigaret denně.

Jakmile jsem z pásu sundala svůj kufr, chytila jsem před halou taxíka, abych se včas dostala na místo, kde ten večer Blbý, Blbější a Nejblbější měli hrát.

Neunikla mi ironie toho, že ještě před pár hodinami jsem se válela v posteli a dívala se na televizi a snažila se rozhodnout, jestli si vážně potřebuju dát zmrzlinu, nebo ne. Po tom dvacetiminutovém telefonickém hovoru mi bratr koupil letenku na nejbližší let do Bostonu a přikázal mi, ať si sbalím. Neměla jsem nejmenší tušení, kolik taková letenka kupovaná na poslední chvíli může stát, ale doufala jsem, že hodně.

To, že jsem si dokázala sbalit za míň než půl hodiny, bylo jen dokladem toho, jak moc mi můj život byl momentálně fuk. V podstatě jsem jen naslepo naházela pár věci do kufru, se kterým jsem se před pár měsíci musela vystěhovat ze svého bytu. Moje garderoba sestávala z několikerych šortek, dvojích džín, pár triček a sbírky tílek. K tomu plavky, kalhotky, podprsenky, dvoje bavlněné šaty, pas, sandály v barvě, co se hodí ke všemu, a tolik knížek, co se jich do mého spolehlivého starého kufru a batohu vešlo. Řekla jsem si, že další věci si případně dokoupím, protože mi bylo jasné, že na něco tutově zapomenou.

Máma s tátou byli až přehnaně nadšení z toho, že pojedou na turné s Elim. Hodili mě na letiště a při loučení se usmívali od ucha k uchu. Radši jsem nechtěla myslet na to, proč jsou tak šťastní, že vypadnu z domu. Nestála jsem o noční můry a nevolnosti z takových myšlenek. Nejspíš taky ve skrytu duše doufali, že pohlídám jejich milovaného benjamínka, jejich nezvedené nejmladší dítě, ale všichni jsme věděli, že Eli Barreto se uhlídat nedá. Ten blbeček se s čertovskou krví v žilách už narodil.

V taxíku z letiště jsem se v duchu obrnila proti šílenství, které společně dokázali rozpoutat Eli, Mason a Gordo. Masona a Gorda jsem znala odjakživa. Měla jsem matné vzpomínky na to, jak si Mason a Eli ve školce cpou do pusy modelínu, zatímco já a Gordo jsme je zděšeně – a trochu fascinovaně – sledovali.

Posledních pár let jsem se s nimi sice tolik nevidala, ale stejně bych je samou láskou snědla. Tahle tři monstra byla prvních dvacet let nedílnou a zásadní součástí mého života, takže jsem je nemohla nemilovat. Když mě a Eliho poslali na základce do různých tříd, aby nás přiměli se kamarádit i s jinými lidmi, se mnou vždycky do třídy chodil buď Mason, nebo Gordo... a obvykle seděli vedle mě a snažili se opisovat.

Kluci mi v dětství říkali Flabby Gaby. Teda vlastně mi tak říkali ještě i loni na Vánoce, když jsem je viděla naposledy. Teď už mě ale netahali pořád za vlasy a nesnažili se dělat schválně věci, kterými by mě vytočili. Byli jsme ve fázi, kdy jim stačilo prostě si ze mě utahovat. Ale nic menšího jsem nečekala.

Jde o to, že můžete někoho mít nade všechno rádi, a stejně se bát s ním jet na cesty, zvláště když to mělo být na tři měsíce.

Ale bude to v pohodě. Bude. *Jasně*. Určitě jo.

Hm, nedokázala jsem o tom přesvědčit ani samu sebe.

Cestou jsem si v taxíku neustále nervózně mnula ruce a úpěnlivě se modlila, aby zbytek večera vydržel i můj deodorant. Zalétla jsem pohledem k hodinkám, bylo po sedmé. Eli říkal, že Ghost Orchid hrají tak od devíti.

Taxikář mě vysadil na konci ulice. Vytočila jsem na mobilu bratrovo číslo.

Zvedl to po druhém zazvonění. „Už jsi tady?“

„Ne, jsem na Antarktidě.“ Táhla jsem svůj kufr k budově.

Poutač nad vchodem naproti přes ulici hlásal nepřehlédnutelným písmem:

DNES VEČER RHYTHM & CHORD TOUR VYPRODÁNO

Prohlížela jsem si obrovský autobus stojící na ulici asi deset metrů ode mě a nostalgicky jsem zavzpomínala na Pepeho, staříčkou dodávku, ve které dřív bratrova kapela jezdila na turné. Byl to patnáctimístný chevrolet s vybledlým červeným přívěsem. Lak se z něj olupoval, sedadla byla slepená izolepou a dveře držely jen na čestné slovo – starého Pepeho jste prostě nemohli nemilovat. Najezdili jsme v něm přes tři sta dvacet tisíc kilometrů, než musel do šrotu. Ale díky jeho věrnosti jsem měla některé ze svých nejkrásnějších vzpomínek. Teď, když kapela vydělávala víc peněz, mohla si dovolit malé vylepšení vozového parku.

Zase jsem ale nemohla říct, že by mě nějak mrzelo, že nebudu muset spát na obyčejné sedačce a každý den se modlit, aby některý z kluků při nočních přejezdech neusnul za volantem.

„Flabby!“ zahulákal hlas, který mě pronásledoval a mučil doslova od chvíle, kdy jsem se narodila.

Zaúpěla jsem, ale koutky rtů se mi proti mé vůli zvedly v úsměvu, protože jsem svoje dvojče viděla poprvé po víc než pěti měsících a měla jsem z toho upřímnou radost. Takhle dlouho jsme bez sebe snad ještě nikdy nebyli. Zpoza rohu zeleno-stříbrno-černého autobusu se vynořila jeho hlava masivní jako špalek. Na sobě měl světle modré plavkové šortky, bílé tílko a čepici s plochým kšiltem. Vlasy měl stejně černo-hnědé jako já, ale rovnější, k tomu stejné zelené oči a broskvově zbar-

venou kůži. Zubil se na mě, jako by právě zjistil, že mu nejslavnější bostonský pivovar přislíbil doživotní zásobu piva zadarmo.

„Elizo,“ zatrylkovala jsem přezdívkou, kterou jsem mu dala, když nám byly čtyři.

Zářivě se na mě usmál a napřáhl ke mně svalnaté paže. Zakýval prstem, abych šla blíž. „No tak, pojď sem.“

Poprvé po skoro půl roce jsem si ho pořádně prohlédla. Vypadal pořád stejně... až na ten náznak pivního pupku, co se mu začínal tvořit. Ale to nebylo zas takové překvapení.

Už od druháku na střední škole bych přísahala, že musí brát steroidy, ale ať jsem hledala, jak jsem hledala, nikdy jsem u něj žádné nenašla. Eli měřil zhruba metr osmdesát, ale obvod jeho bicepsu byl stejný jako obvod mé hlavy a krk měl tak silný, že i kdybych se ho pokoušela uškrtnout, nepovedlo by se mi to. Vždycky jsem se ho žertem ptala, kdy si konečně začne vydělávat jako profesionální wrestler. On pokaždé kontroval otázkou, kdy se přihlásím jako soutěžící do takového toho pořadu o kompletní proměně zevnějšku. Debil.

Co mě na něm ale zaujalo nejvíc, bylo to, jak jasné měl oči. Ještě nezačal pít – jedna z mých podmínek. *Nechci tě na tom turné ani jednou vidět ožralého jako dogu*, řekla jsem mu a on mi to kupodivu bez odmlouvání odkýval.

Jakmile jsem k němu přistoupila, sevřel mě v náručí a pak mě objímal a objímal.

Držel mě snad minutu, než se konečně odtáhl a položil mi dlaně na ramena. „Jak dlouho jsme se neviděli?“ zeptal se a obezřetně si mě prohlížel.

Zamračila jsem se a pak ho pleskla po pivním pupku. „Pět měsíců, ty pitomče.“ Eli žil skoro rok v Portlandu, takže jsme se naposledy viděli na Silvestra.

„Stýskalo se mi po tobě víc než po Rafě,“ uculil se a pak si mě k sobě znovu přitáhl, trochu hrubě, trochu agresivně, přesně tak, jak to v našem vztahu vždycky probíhalo.

Uchechtla jsem se. „Tak to jí řeknu.“

Eli frkl. To byl náš další společný rys, ale u něj si mamka myslela, že je jeho uchechtávání roztomilé, kdežto to moje ji děsilo. Což člověku fakt přidá na sebevědomí. *Dík, mami.* „A já to popřu,“ opáčil. A taky by to udělal. Rafa byla celým jménem Rafaela, naše starší sestra, která nás jako malé pěkně terorizovala. Sakra, myslím, že jsme z ní dodnes měli oba trochu nahnáno.

Protočila jsem panenky a zmáčkla ho v pase. Dokud mi každý den něco nepřipomínalo, jak moc mi bratr chybí, dalo se to docela snést, ale teď, když jsem ho zase měla před sebou, mi došlo, že se mi po něm strašně stýskalo. Být s ním bylo jako být zase doma. „Ty malej srabe. Máš štěstí, chyběl jsi mi tak moc, že mi ani nevadí, že nemáš pořádný koule.“

Eli mě ještě chvíli objímal a pak mi nečekaně lípnul pusu na tvář. Nakonec mě odstrčil. Snažila jsem se na sobě nedat znát překvapení z toho náhlého projevu náklonnosti. „Tak pojď, ukážu ti náš tourbus. Ještě mě čeká zvukovka.“

Táhl mě ke dveřím autobusu a vysvětloval mi, co se stalo se Zeke. Zeke s nimi jezdil jako prodavač merche poslední dva roky, od chvíle, kdy jsem jim já dala vale. Gordo si zjevně všiml, že kapele párkrát chyběly v kase peníze, ale nepřikládali tomu moc váhu, dokud se totéž nestalo hned první den současného turné. Nebylo to zase tolik, ale stačilo to, aby si toho všiml Gordo, který byl až otravně puntičkářský, co se merche týkalo. To ráno Mason zjistil, že jim chybí přes tři sta dolarů. A podle kluka, který prodával merch té druhé kapely, se kterou na tom turné byli, si Zeke tajně strkal bankovky do tašky na notebook.

Idiot.

A tak Zekeho vysadili na nejbližší benzince s penězi tak akorát na taxíka na letiště a letenku domů.

Eli se zastavil před autobusem a s trhnutím otevřel jeho velké, těžké kovové dveře. Mávnutím ruky mi naznačil, ať nechám kufr zatím venku.

„Zapomněl jsem ti říct, že ten autobus máme společnej s klukama z druhý kapely,“ vysypal ze sebe tak rychle, že to znělo jako zakašlání. Vylezl po vysokých schůdcích nahoru. Sedadlo řidiče bylo prázdné.

„Jo?“ opáčila jsem, ale bylo mi celkem jedno, že se o těch patnáct metrů jedoucího autobusu budeme s někým dělit. Dřív jsem s nimi přežila na pěti metrech. V tomhle autobusu to nebude problém.

Odhrnul těžký krémový závěs oddělující místo řidiče od obytného prostoru. Byla tu televize s plochou obrazovkou a z každé strany uličky dlouhá, úzká, látkou potažená pohovka. Ulička vedla do zadní části autobusu. Uprostřed za pohovkami byl stolek pro dva a mrňavá kuchyňka a za ní dveře, které nejspíš vedly do spací části. Bylo to skoro stejné jako v každém autobusu na každém turné, na němž jsem s nimi kdy byla.

„Jo. Jezdíme takhle společně od doby, kdy jsem kvůli cenám benzínu začal skoro krváčet z prdele,“ vysvětloval Eli.

„A jsi si jistej, že to krvácení nebylo jen z přemíry análu, co si dopřáváš s Masonem?“ vyprskla jsem smíchy a dloubla ho prstem do zad.

Eli mi přes rameno ukázal vztyčený prostředník a zašel dál do uličky. „Naprdím ti do polštáře,“ zamumlal.

Neubráníla jsem se smíchu. „Ty jsi příšernej.“ To už jsme vešli do spací části, neboli místa, kterému budu následujících pár týdnů říkat „domov“.

Otočil se na mě a věnoval mi stejně pořouchlý úsměv, jaký jsem od něj znala celý život. Pak na mě mrkl, což nebylo nikdy dobré znamení. Jeho pomrkávání vždycky ohlašovalo nějaké potíže. „Ach, ty moje malinkatá, tříapůlkilová sestřičko Gabičko. Já ti ještě ukážu, jak umím bejt příšernej.“

Kapitola druhá

„Kristepane na nebesích! Není to moje budoucí manželka?“

Stála jsem před autobusem a sledovala Eliho, jak cpe můj kufr do zavazadlového prostoru mého dočasného domova, když v massachusettském vzduchu zazvonila právě tahle slova. Hlas, který mi otravoval život už víc než dvacet let, jsem poznala okamžitě. Zaúpěla jsem a otočila se.

Mason ke mně napřáhoval dlouhé potetované paže a usmíval se jako debílek, což taky byl. Pořád u toho ale vypadal líp, než by si takový hajzlík zasloužil. „Pojď ke mně, nevěsto moje.“

Uchechtla jsem se a zavrtěla hlavou, ale vydala jsem se k němu. „Nazdárek.“

Kamarádili jsme se sice ještě dřív, než jsem vůbec tušila, k čemu je podprsenka, ale Mason mi od našeho prvního setkání neustále opakoval, že se jednoho dne vezmeme. Eli prohlásil, že by muselo v pekle mrznout, aby něco takového připustil, a já jsem s ním souhlasila. Přesto jsem nejmíň stokrát hrála Masonovu přítelkyni, byla jsem jako jeho sestra, parťáčka, hlídačka, hlas rozumu, a dokonce jsem s ním šla i na jeho maturitní ples.

A to v naší společné historii byla sotva špička ledovce.

Když o lidech, na kterých vám záleží, víte všechno včetně toho úplně nejhoršího, a stejně je milujete, promění se ten cit spíš v jakousi sourozeneckou náklonnost. Tak jsem to aspoň měla s tímhle klukem. Což mi ale nebránilo si myslet, že je Mason zatraceně atraktivní.

Protože fakt byl. Pane na nebi, fakt byl. Nedalo se to popřít.

Popadl mě do náruče a pevně mě zmáčkl. Nedokázala jsem přestat myslet na jeho dokonale vysoustružené bicepsy.

Mason měl nebesky modré oči a vlasy zastřižené tak, že vypadal jako model od Calvina Kleina. Právě díky němu měla bratrova kapele tolik fanynek. Kdybyste se zeptali mojí mámy, trvala by na tom, že největší fešák v kapele je můj bratr, ale to rozhodně nebyl. Byli s Masonem zhruba stejně vysocí, Mason však nebyl tak hřmotný, i když svaly měl slušné. K tomu měl až ošidně milý úsměv. Taky spal s víc ženami, než jsem dokázala napočítat, nejmíň jednou denně hulil trávu a sprchoval se, jen když se mu zrovna chtělo, což ovšem nebylo dost často. Navzdory svým hygienickým návykům ale pořád přitahoval holky jako magnet.

Dneska jsem měla štěstí, protože z toho, jak byl cítit – nebo spíš *nebyl* cítit – jsem usoudila, že se myl poměrně nedávno. Sláva Bohu na výsostech.

„Když jsem slyšel, že se k nám na to turné přidáš, málem jsem si nadělal do kalhot,“ zašeptal mi do vlasů. Znovu si mě k sobě přivinul a zatahal mě za vlasy jako za starých vlasů.

„Podle Eliho stejně nemám přes léto nic lepšího na práci,“ zasmála jsem se, ale byl to nucený smích. Připomínka toho, že nemám práci, byt a ani vyhlídky na cokoli z toho, co patří k normálnímu životu, bylo jako dostat hřebíkem do oka.

Mason se odtáhl a ze své výšky se na mě zazubil. „Neviděli jsme se celou věčnost. To ses zase schovávala v továrně na čokoládu s ostatními umpalum–“

Zapíchla jsem mu ukazováček do nosní dírky. Měřila jsem metr padesát osm a za posledních deset let jsem si vtípků na svoji nedostačnou výšku vyslechla nepočítaně. „Debile.“

Mason jen pokrčil rameny, ani se netvářil omluvně.

O vteřinu později mě Eli zatahal za poutko na opasek, takže mě od rozhovoru s Masonem vyrušil. „Kufr je v busu. Tak pojď, ať prodáme aspoň nějaký krámy. Gordo má vypnutej telefon a vsadím kou-

le, že bez tý appky s kalkulačkou už nejmíň hodinu vrací lidem špatně drobný.“

Kývla jsem a vzpomněla si na příhodu z benzinky, kde se Gordo pokoušel spočítat, kolik mu má pokladní vrátit. Bylo to bolestivé, a to je ještě slabé slovo. Nakonec jsem tu nebožačku vysvobodila tím, že jsem jí vrátila peníze z vlastní kapsy.

Mason se zasmál. „Víš ale, že se nabídl, že bude dneska prodávat merch, jen proto, aby se porozhlídl, co bude dneska v publiku za hošany.“

Eli zaúpěl. „Tak pojď, G.“

„Uvidíme se pak, Flabby. Koukej taťkovi vydělat nějaký prašulky,“ mrkl na mě Mason a s úšklebkem mě naposledy zatahal za culík. Pak se vydal do autobusu.

Šla jsem za bratrem k zadnímu vchodu budovy, který vedl na hlavní plochu sálu, kde měli hrát. Jen co jsme vešli, spustil se šílený povyk, což mě naprosto zaskočilo. Byla jsem zvyklá na davy, které chodily na Ghost Orchid, protože jsem s nimi už zažila pěkných pár turné. I potom, co jsem s nimi už nejezdila, jsme s rodiči a staršími sourozenci vždycky jezdili na jejich koncerty, pokud se konaly do pěti hodin cesty od Dallasu. Takže jsem si myslela, že už jsem viděla všechno.

Tentokrát tu ale bylo o hodně víc lidí, než co jsem si pamatovala. Sál praskal ve švech. Ne, že bych si nemyslela, že by bratrova kapela neměla svoje věrné příznivce, ale že by tolik lidí dorazilo několik hodin před začátkem koncertu, to bylo hodně zvláštní.

Eli do mě dloubl loktem. „Šílený, co?“ Uhádl, že mě ty stovky lidí mačkajících se pod pódiem takhle brzo zvečera překvapily. Často se nám stávalo, že jsme spolu dokázali komunikovat beze slov. „Měli jsme fakt štěstí, že si na tohle turné vybrali jako předskokany nás.“

„A kdo je teda hlavní hvězda večera?“ zeptala jsem se konečně a chytla se ho za rameno, abych ho v davu neztratila. Posledních pár hodin bylo tak hektických, že jsem se ho ani nestihla zeptat, ačkoli mi to stejně mohlo být jedno. Už jsem na jejich turné zažila všechno od rap-metalových kapel až po čistokrevný indie pop.

Eli se přede mnou prodíral davem a omlouval se na všechny strany. Lidi na nás civěli. Vždycky mi připadalo zvláštní, jak na něj všichni hledí se zbožnou úctou, div nemají v očích hvězdičky. Protože tohle byl můj brácha, moje Eliza. Nebyl v ničem unikátní, ani nebyl lepší než kdokoli jiný. Jeho hovna smrděla stejně, ne-li hůř, než číkoli jiná, a kdyby měl někdo zájem, mohla bych z klobouku vytáhnout další spoustu trapných historek.

„Cloud Collision,“ opáčil Eli.

Lámala jsem si hlavu, jestli jsem už o nějaké takové kapele někdy slyšela, ale nic mě nenapadlo. Možná se o nich kdysi kdosi zmínil. Museli být dost populární vzhledem k tomu, že byli na tomhle turné hlavní kapelou, ale já si nevybavila nic. Žádnou písničku, jméno alba, členy kapely, ani co vůbec hráli za žánr. Ačkoli anonymita nebyla mezi kapelami, co se neřadily zrovna k mainstreamu, nic neobvyklého. Existovaly desítky tisíc kapel, které masové publikum neznalo. Spousta jiných naproti tomu byla úspěšná, aniž by se jejich skladby hrály v rádiu nebo v televizi. Takže nebylo divu, že jsem ten název hned nepoznala.

Rozhodně mi nepomáhalo ani to, že jsem v posledních pár letech trochu vypadla ze cviku a už jsem se o novou hudbu moc nezajímala. Měla jsem spoustu práce se školou a prací na plný úvazek, takže jsem se nezajímala prakticky o nic.

„Vůbec nevím, o kom mluvíš,“ přiznala jsem.

Bratr pokrčil masivními rameny a šel dál. „Budou se ti líbit. Jsou fakt dobrý a Saša to umí parádně rozjet.“

Saša? zaradovala jsem se. „Jé, to je hustý, netušila jsem, že na tomhle turné je ještě další holka.“ Možná to bude naprostá kráva, ale možná taky ne.

Skoro jsem si nevšimla, jak se na mě Eli pomalinku otočil a jak divně se u toho tvářil. Pak pomalu pokýval hlavou, podobně jako kýváte na někoho, kdo vám právě položil hodně blbou otázku.

Zamračila jsem se. „Co je?“

„Nic.“ Vykulil oči. Zapomněl, že znám všechny jeho výrazy do jednoho a vím přesně, co znamenají.

„Co se tak ksichtíš?“

„Neksichtím, Flabby. To už se na tebe nemůžu ani usmát?“

„Ne.“ Ještě chvíli jsem ho propalovala podezřívavým pohledem.

Ale bratr jen znovu pokrčil rameny a nic dalšího už nedodal.

Budu si na něj muset dát bacha. Bylo mi jasné, že má něco za lubem.

Během chvíle už jsme stáli u stolku s merchem. Gordo se tvářil jako srnče oslněné reflektory auta. Tísnilo se okolo něj pár lidí, z nichž si jedna polovina chtěla něco koupit, ale ta druhá si chtěla jen pokecat se zpěvákem a kytaristou kapely Ghost Orchid. I slepý by viděl, jak je to Gordovi nepřijemné. Chudák, potil se jako prase a vypadal vynerвовaně. Jen co zmerčil svého parťáka z kapely a v závěsu za ním mě, viditelně mu spadl kámen ze srdce.

Nikdy jsem tak docela nepochopila, jak to Gordo může s Masonem a mým bráchou vydržet. Byl to myslitel. Jediný příčetný z jejich trojice. Tichý kluk, který skoro nemluvil a nerad dělal potíže. Obvykle působil jako hlas rozumu tam, kde ti dva pitomci nejdřív jednali a pak teprve přemýšleli – pokud vůbec přemýšleli. Když jsme byli mladší, já a Gordo jsme obvykle jen sledovali, jak se Mason a Eli potácí od průšvihů k průšvihů, vrtěli jsme hlavami a mysleli si o nich jen to nejhorší.

Spěšně jsme se objali, pak mi Gordo vysvětlil, jak používat takovou tu věčičku na platby kartou, kolik stojí které tričko, podtácek, cédečko a kniha, a pak mě nechal napospas popravčí četi nákupuchtivých fanoušků. Eliza a Gordo se co nejrychleji odporoučeli, aby se v backstagi mohli před koncertem rozehřát. Ačkoli jsem merch neprodávala už roky, hned jsem do toho zase zapadla. Bylo to jako ježdění na kole. Dáte fanouškům, o co si řeknou, a oni vám za to dají peníze. Hračka. Věděla jsem, že zapláceno dostanu podle toho, kolik zboží se prodá, a tak jsem oprášila pár svých svůdných úsměvů a schválně jsem si stáhla tričko s výstřihem trochu níž. Obvykle jsem svoje vnady moc neukazovala, protože jsem se styděla, ale prachy jsou prachy.

Někdy je prostě potřeba využít všechny zbraně, i ty ženské.

Navíc jsem svoje vnady měla právě díky prodávání merche, takže jsem nehodlala kydat špinu na džob, díky kterému jsem toho tolik získala.

Jen co se fronta trochu ztenčila, otočila jsem se k vedlejšímu stánku. Podobal se tomu mému jako vejce vejci. Velký skládací stůl a za ním u zdi kovový věšák a mříž, na které byla rozvěšená trička a mikiny s kapucí. Na stole pak trůnily samolepky, cédéčka a vinylové desky. Pod stolem a všude možně po zemi se válely kartonové i plastové krabice plné dalších triček, mikin, cédéček a vůbec všeho, co bylo u stánku vystavené. Nad věšákem se na obřím transparentu vyjímalo jméno kapely, Cloud Collision.

Plácla jsem sebou na jednu z plastových krabic s tričky a důkladně si prohlédla kluka, který u stánku druhé kapely prodával. Byl nejspíš o pár let mladší než já, hubený, vlasy měl rovné, vepředu dlouhé a vzadu od ucha k uchu vystříhané. Musel se dost otáčet, v jeho frontě pořád stálo ještě deset lidí.

Když konečně všechny obsloužil – zrovna ve chvíli, kdy na pódium vyšli členové prvního předskokana, nějaké místní kapely, a začali si chystat nástroje a zvučit – otočil se na mě a nesměle se na mě usmál. Vypadal roztomile, v horním rtu měl v koutku úst kroužkový piercing. Propletl se bludištěm krabic, které nás dělilo, a napřáhl ke mně ruku.

„Já jsem Carter,“ představil se. Takhle zblízka jsem viděla, že je nejmní o patnáct čísel vyšší než já. Taky jsem si všimla dalšího piercingu, černé kuličky v obočí. „Ty jsi Eliho ségra?“

Kývla jsem a potřásla si s ním. „Jo. Gaby. Ráda tě poznávám.“

„Já tebe taky.“ Věnoval mi další stydlivý úsměv, dokonce se trochu začervenal, a pak na mě ukázal prstem. „Když se otočíš, sundám ti ze zad tu ceduli.“

Ceduli...?

„Ále, tu, co ti na záda nalepil Gordo, když jste se objali,“ vysvětlil mi Carter.

Zaúpěla jsem. Ne, že by mě to v nejmenším překvapilo. Otočila jsem se a nechala Cartera, aby mi ceduli sundal. Gordo byl tichošlápek, to sice ano, ale na žertíky ho užilo i tak. Jak jinak by s těmi druhými dvěma přežil, kdyby v sobě neměl aspoň kousek rošťáctví? Carter mi podal zářivě žlutý kus papíru oblepený toutéž bezbarvou izolepou, kterou jsem viděla v jedné z krabic se zbožím. Na lístku Gordovým příšerným škrabopisem stálo:

Ahoj, já jsem FLABBY.

Vyprskla jsem smíchy.

„To je mu podobný,“ zamumlala jsem si pro sebe a na památku lístek nalepila na zamykací bezpečnostní schránku, do které se dávaly peníze. Zalétla jsem pohledem ke Carterovi a letmo se na něj usmála. „Dík, žes mi to sundal, jinak bych to na zádech měla nejspíš až do rána.“

Carter kývl a pokrčil hubenými rameny. „Jasná věc.“

Věnovala jsem mu ještě jeden úsměv a pak jsme na sebe deset vteřin jen tak civěli. Netušila jsem, co dodat, a on zjevně taky ne.

„Ehm, no... jsi takhle na turné poprvý?“ zeptala jsem se nakonec a musela jsem trochu zvýšit hlas, aby mě slyšel přes hlomoz kapely, která si na jevišti chystala nástroje.

„Ne... vlastně podvanáctý.“

Dvanácté turné? Vypadal, že sotva vylezl ze střední. „Páni.“

„Mám to rád,“ pronesl prostě. „A peníze jsou taky fajn.“

Na to jsem nemohla nic namítat. Zazubila jsem se na něj a kapela na pódiu spustila zvukovou zkoušku, takže další hovor byl nemožný, pokud jste si nechtěli vyřvat hlasivky. A to jsem neměla v úmyslu, pěkně děkuju.

V tu chvíli mi to došlo. Nevzala jsem si špunty do uší. Pitomá. Byla jsem úplně pitomá. Nevzít si na koncert ucpávky do uší byla nováčkovská chyba. Pokud jste každý večer trávili v takovém hluku, říkali jste si o vážné problémy, klidně i ztrátu sluchu. Ještě nikdy jsem si špunty nezapomněla.

Koutkem oka jsem zahlédla mávající ruku. Carter ke mně napřáhoval zařatou pěst, na hladce oholené tváři úsměv, který říkal „na, tu máš“. Vstala jsem, nastavila otevřenou dlaň a Carter mi do ní upustil dvě oranžové pěnové ucpávky. Poděkovala jsem mu a volnou rukou mu ukázala zvednutý palec.

Sotva minutu potom, co jsem si ty oranžové miláčky strčila do uší, hrábl kytarista na pódiu do strun tak nešťastně, že se z reproduktorů ozvalo nesnesitelné skřípění a všichni v publiku sebou trhli. Následovalo asi dvacet nejdelších minut mého života. Vydržela jsem dvě písničky, ale potom jsem vytáhla mobil a napsala Laile, svojí nejlepší kamarádce. Pak se ke stánku přišouralo pár fanoušků Ghost Orchid, takže jsem za pomoci divoké gestikulace prodala dalších pár kousků merche.

Jakmile první předskokan dohrál, na jeviště nastoupili mí tři nejoblíbenější blbecci na světě. Eli táhl svoje bicí, zatímco Gordo a Mason si nesli kytary a zesilovače a bedny a pedály a kabely. Gordo si upravil mikrofon a kapela si dala ještě jednu kratoučkou zvukovou zkoušku, i když už jednu měli ještě před koncertem.

Pak začali hrát.

Ghost Orchid vznikli už v prváku na střední a už tehdy dokázali svým hraním v naší garáži rozčítit celé širé okolí. I mně lezli pěkně na nervy, zvlášť když jsem se potřebovala učit a přes to jejich vrzání a bouchání jsem pořádně neslyšela vlastní myšlenky. Ale chodila jsem na všechny jejich koncerty jako věrný pejsek, a dokonce s sebou tahala i svoje kamarádky. V té době jsme koncert považovali za povedený, pokud na něj přišlo aspoň dvacet lidí, i když to povětšinou byli příbuzní členů kapely.

A o jedenáct let později jsme byli tady. Ghost Orchid koncertovali před ryčícím a jásajícím publikem, v němž mohlo být klidně devět set lidí.

Celých čtyřicet minut, co hráli, jsem se pro sebe usmívala.

Nic mě ale nemohlo připravit na to, co přišlo patnáct minut po jejich vystoupení.

V lásku na první pohled jsem nikdy nevěřila.

Chtíč na první pohled? Jasně. Jako, viděla jsem Michaela Fassbendera v *X-Men: První třída*.

Ale to, co se stalo čtvrt hodiny potom, co Ghost Orchid slezli z jeviště, potom, co jsem si vyřvala plíce a utleskala ruce, abych podpořila Eliho za bicími, Gorda s kytarou a Masona s basovou kytarou, jsem rozhodně nečekala.

Zamilovala jsem se do hlasu ve tmě. Nedělám si legraci, ani nepřeháním. Byla to čistá, ničím nezředěná láska.

Na prázdné jeviště ještě naposledy vyběhl zvukař hlavní hvězdy večera, aby zkontroloval dvě kytary, basu, mikrofon a bicí, které tu byly rozložené už několik hodin. Světla potemněla a sál praskal ve švech, poslední příchozí ho naplnili tak, že tu muselo odhadem být přes tisíc lidí. Dav začal šílet. Řvali jako zvířata, bylo to stejným dílem děsivé a vzrušující. V černočerné tmě se ozval tichý zpěv nadpozemského hlasu a fanoušci se rozječili ještě hlasitěji.

Za ohromnou soupřavou bicích se v promyšlených obrazcích rozblíkala světla na obrovské barevné LED obrazovce a jeviště se rozzářilo jako při ohňostroji. Odkudsi se zjevili dva kytaristi a basák s bubínkem.

Slova písně se nesla sálem sotva jako zašeptání, nedalo se rozpoznat, jaké tóny zpěvák vyzpívá, a to byl konec – tedy alespoň v emocionálním slova smyslu.

Gordo měl hezký, hluboký hlas, pěkně sytý a skoro chraplavý, ale tenhle zpěvák byl jeho pravý opak. Hlas měl položený o něco výš, zněl neuvěřitelně silně a trochu sípavě, svou čistotou přímo bodal. A ten rozsah... Panebože.

Na jevišti jsem viděla jen obrys muže, pohyboval se ale s energií a charismatem, od nichž nikdo v publiku – a ani já – nedokázal odtrhnout zrak. Sledovala jsem všechno – výbuchy žluté a červené na LED panelu za bicími, nádherný muzikální hlas, chytlavé melodie, které se rozezněly po úvodní sloce.

Byla to láska. Prostá, jednoduchá, nekomplikovaná láska.

Bohužel pro mě si zrovna tuhle chvíli vybrali fanoušci Ghost Orchid k nákupu triček a céděček. Snažila jsem se je obsloužit co nejrychleji a neustále jsem se po očku dívala k pódiu, aby mi neunikla ani vteřina zpěvákovy dynamické show. Byl skvělý. Teda, celá jeho kapela byla skvělá. Chytlavý mix pop-rocku, indie a prog rocku – jako by si vytvořili svůj vlastní žánr. Pokaždé, když se mi trochu uvolnily ruce a mohla jsem se podívat na jeviště, viděla jsem, jak se dlouhá, šlachovitá postava v černých kalhotách, šedé košili a úzké kravatě pohybuje a neustále nadskakuje v rytmu hudby.

Následující hodina a půl uběhla jako šmouha prodeje a úžasné muziky. Stará skleněná zavařovačka v rohu stolu se utěšeně plnila bankovkami, takže jsem se na lidi prahnoucí po merchi zářivě usmívala, i když bych je v hloubi duše nejradši poslala k šípku, abych si mohla užít koncert.

O krátkých přestávkách mezi jednotlivými písničkami zpěvák mluvil ke svým divákům, děkoval jim za podporu a za to, že přišli, občas prohodil něco o následující skladbě. V jednu chvíli vyletěla uprostřed písně z publika podprsenka a trefila ho přímo do ruky. Zpěvák ji za ramínko zvedl, aniž přestal zpívat, a pověsil si ji na stojan od mikrofonu, kde zůstala až do konce vystoupení.

Sledovat Cloud Collision a jejich obecenstvo bylo jako nádherné šílenství. Mezi úsměvy, které jsem si vyměňovala se svým „sousedem“ Carterem, a křičenými, ušními špunty tlumenými rozhovory, které jsem vedla s fanoušky Ghost Orchid, bylo snadné zapomenout, že příštích pár měsíců svého života strávím se svými třemi nejlepšími kamarády a osmi cizinci.

Kapela dohrála přídavek a strhl se bláznivý potlesk. Zpěvák tím svým sebejistým tenorem poděkoval všem, že přišli. Vychutnávala jsem si to. Nekončící tahání požadovaných velikostí triček a pečlivé zapisování každého prodeje do účetnictví bylo důvěrně známé. Než jsem se nadála, ochranka začala poslední loudaly vybízet k opuštění

sálu a já s Carterem jsme se pustili do sklízení a rozmontovávání stánků. Kapely obvykle v tu samou dobu nakládaly svoje nástroje, takže mi bylo jasné, že mi asi nikdo z kluků s krabicemi pomoci nepřijde. Dřív obvykle aspoň jeden z mých tří pitomečků přišel, aby mi věci pomohl odtahat.

Carter mi nejspíš četl myšlenky. Obešel svůj stolek a zamával na mě. „Dojdu pro vozík,“ houkl.

No, tak to hodně vysvětlovalo. Už během koncertu jsem si všimla Carterových rachitických paží. Byla jsem mnohem svalnatější než on, a to bylo co říct, protože jsem nebyla žádný vzpěrač, jen jsem chodila běhat. Když jsem viděla, kolik má Carter na své straně krabic a boxů, bylo mi jasné, že je až do autobusu všechny sám neunes ani omylem. Než se vrátil, zapakovala jsem poslední kousky merche Ghost Orchid. Pak jsme si navzájem pomohli naskládat těžké krabice na plochý vozík a ten Carter odvezl ven, zatímco já skládala oba naše stolky.

„Flabby!“ zahulákal přes prázdný sál Eli a poskakoval mezi uklízeči, kteří už tu vytírali. „Chceš pomoci?“

Zvedla jsem oči v sloup a zavrtěla hlavou. „Jdeš pozdě. Už to máme s Carterem skoro hotový.“

Cestou ven jsem ho pochválila, jak se jim koncert povedl, a výslovně jsem se zmínila o tom, že on sám hrál naprosto skvěle. Po letech hodin bicích a intenzivního cvičení byl vážně dobrý. Nějakým způsobem se mu povedlo se na druhém stupni základky a celou střední prakticky neučit, vždycky se jen vymluvil na svůj hudební talent a rodiče mu to sežrali. Úkoly opisoval ode mě, když jsem spala, anebo od jakékoli holky, co byla zrovna dost blbá, aby mu úkol k opsání půjčila, což mu taky dost pomohlo. Každopádně měl štěstí a všechno se mu to vyplatilo. Já jako malá chodila do tanečního kroužku, ale jediné, v čem mi to prospělo, bylo to, že jsem se totálně neznemožnila na maturitním plese.

Když jsme konečně vyšli ven, Eli mě postrčil směrem k velkému přívěsu za autobusem. Nesla jsem oba složené stoly a už mě z té nepohodlné pozice bolela ramena. Před přívěsem stáli další čtyři chlapi

a snažili se do něj nějak spořádaně naskládat bedny se všemi kytarami a bicími a dalším vybavením. Dva z nich jsem poznala, byli to členové Cloud Collision, a třetí byl jejich zvukař, ten, co jim před koncertem kontroloval aparaturu. Do čtveřice tu byl Gordo.

„Cestou z města se stavíme u pumpy se sprchou, takže jestli se chceš umejt, vytáhni si z kufru svoje krámy,“ prohlásil Eli. Naklonil se ke mně, teatrálně začichal a pak se zamračeně odtáhl. „Jako fakt se osprchuj, snažně tě prosím.“

„Sklapni,“ zasmála jsem se a ustoupila od něj o krok dál.

Ale nebudu lhát. Když jsem rozkládala stolky, čichla jsem si ke svému podpaží, a nebyl to zrovna příjemný zážitek. Ani trochu. Měla jsem tušení, že si co nevidět koupím pánský deodorant, nebo ukradnu ten Eliho, prostě co bude zrovna jednodušší.

Došla jsem k autobusu a uviděla jsem někoho, jak se před ním ohýbá v pase a hrabe se v zavazadlovém prostoru. Do půl těla svlečený, tmavé vlasy, potetovaná paže. To mi stačilo. Zastavila jsem se za ním. „Masone.“

Chvilí se přestal přehrabovat mezi kufry, ale pak se zas pustil do hledání svého zavazadla.

„Masone.“

Nic.

„Masone, ty kreténe,“ přisadila jsem si.

Ze zavazadlového prostoru ke mně dolehl jeho smích, zrovna ve chvíli, kdy jsem k němu udělala další krok. Zamračila jsem se. Přísahala bych, že se to stalo jako ve zpomaleném záběru. Moje noha se sama od sebe zvedla, zaměřila se na svůj cíl – jeho zadek – a přesně v tu chvíli jsem zahlédla dalšího člověka vystupovat z autobusu. Další chlap svlečený do půl těla, s tmavými vlasy a potetovanou paží. A ve chvíli, kdy moje noha nakopla zadek v černých kalhotách, mi došlo, že ten, koho jsem právě s takovým gustem kopl do zadnice, není můj údajný budoucí choť Mason.

Ten totiž právě vylezl z autobusu.